

ŠPATNÝ STŘELEC

L.J. SHEN

Špatný střelec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

L. J. Shen

Špatný střelec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠPATNÝ STŘELEC

ŠPATNÝ STŘELEC

L. J. SHEN

Copyright © 2025. BAD BISHOP by L. J. Shen
The moral rights of the author have been asserted
Translation © Darina Povolná 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2978-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2982-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2983-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2979-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

POZNÁMKA AUTORKY

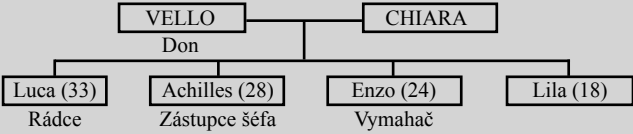
Toto beletristické dílo zahrnuje použití amerického znakového jazyka. Ačkoliv jsem se snažila zachovat co největší věrnost jeho skutečné podobě, dovolila jsem si občas jisté tvůrčí odchylky.

Tato kniha je plná krvavých scén a násilných úmrtí. Je nestydatě temná, a pokud těžko snášíte morálně pochybné postavy, vězte, že vám žádné tabletky na žaludek nepomůžou tuhle knížku strávit.

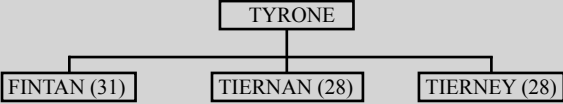
Kompletní seznam varování naleznete na:
shor.by/kMi5

PŘEHLED POSTAV SPOLEČNOSTI NIČEMŮ

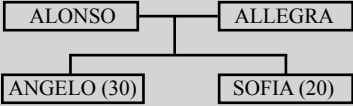
RODINA FERRANTEOVÝCH CAMORRA

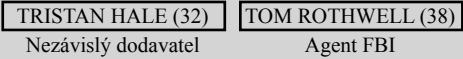
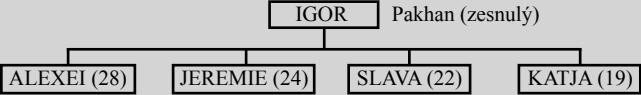
RODINA CALLAGHANOVÝCH

RODINA BANDINIOVÝCH CHICAGSKÝ OUTFIT

RODINA RASPUTINOVÝCH BRATVA

*Všem čtenářům, kteří si stěžují, že mí hrdinové jsou
nenapravitelní mizerové...*

Obávám se, že mám hodně špatnou zprávu.

*A poté otevřel jsem úslužně –
venku tma a víc už ne.*

– EDGAR ALLAN POE

*Nechť nám květiny připomínají,
proč byl déšť tak nezbytný.*

– XAN OKU

Pojem: ŠPATNÝ STŘELEC

V šachu je špatný střelec takový střelec,
jehož pohyb blokuje jeho vlastní pěšci,
takže je výrazně omezen jeho dosah i počet polí,
která může kontrolovat.

Špatný střelec je tak považován za ztraceného.

PLAYLIST

(Nejvíce si poslech užijete v tomto pořadí)

„NAnthem Vol 1“ – A.M., Shaone & Pepp J One

„SuperVillain Origin Story“ – whatyoudid.

„Aria“ – Lucariello feat. Raiz

„In A Grave“ – notefly, HVLO & IOVA

„Don't Talk“ – Cheska Moore

„Won't Run Away“ – Kaphy & DEIIN

„Animal Instinct“ – The Cranberries

„Clubbed to Death“ – Skeler & Devilish Trio

„Sugar“ – Apollo On The Run & Georgina Black

„Pink Venom“ – BLACKPINK

„Seven Nation Army“ – The White Stripes

„Shout“ – Tears for Fears

„No.1 Party Anthem“ – Arctic Monkeys

„As the World Caves In“ – Matt Maltese

„Forever Young“ – Alphaville

„9 Crimes“ – Damien Rice

„Only When I Sleep“ – The Corrs

DOSLOV

Don Machiavelli „Vello“ Ferrante umíral.

V mafii to bylo to nejhůře střežené tajemství.

Jeho diagnóza byla záhadou, chřadl rychle a smrt mu už ostrými pařáty škrábala na dveře.

Pronikala jeho žlutnoucí pokožkou tenkou jako papír.

Kapala mu z vyhasínajících, suchých očí.

Bylo to tak patetické – skoro až *nepřijatelné* – že po ní i páchl.

Z jeho sesychajícího těla se linul odér selhávajících jater a ledvin.

Hnilobný dech.

Rozpad jeho smrtelné existence.

Vello nenáviděl hry, s výjimkou šachů.

Byl mistrným hráčem.

Šachy byly dobré.

Chytré. Strategické.

Šachy byly *válka*.

Dobývali jste a rozdělovali. Uchvacovali a ničili.

Především byly však šachy spravedlivé.

Na ničem z toho by nezáleželo, kdyby don Vello nebyl důležitý.

Jenže on byl hlavním bossem a vládl celému New Yorku.

Byl hlavou klanu Ferrante Camorra a to znamenalo, že záleželo pouze na něm, koho vybere jako svého nástupce.

Byl tu Luca, jeho nejstarší syn a přirozený dědic. Zčásti aristokrat, zčásti dravec. Tichý a vypočítavý. Uhlazený a chladný jako mramor.

Pak následoval jeho prostřední syn, Achilles. Všem obávaný a nikým nemilovaný. Řecký válečník. Netvor, který se nějak nacpal do podoby lidské bytosti, ale vždycky jako by byl jen kousek od popraskání ve švech.

Nejmladším synem byl Enzo, s poddajnou povahou a hřejivýma očima v odstínu whisky. Byl hezčí, než by měl jakýkoli muž právo být. Svůdce. *Výmahač*.

Díky manželství Lily tu byl ještě jeho zeť. Ten mu však připadal příliš vyšinutý na to, aby vládl čemukoliv jinému než peklu.

A pak tu byl jeho oblíbenec. Jeho tajný syn. Zlatý hoch. *Essere il Beniamino*.

Sice to nebyl urozený Ferrante, ale byl zrovna tak schopný.

Ten ještě ke slovu přijde. Jen ne teď. *Zatím* ne.

Měl věž a jezdce, střelce a krále. Pár pěsců a dámu.

Vello u sebe v kanceláři zíral na šachovou sadu Bitva u Waterloo a s tou trochou energie, která mu zbývala, se škrábal na bradě.

Dokázal by tak žít celé měsíce. Možná i roky. Nicméně věděl, kdy chce zemřít a jak. Potřeboval jen jmenovat svého nástupce.

Jeden z nich zaujme jeho místo a uplatní nárok na jeho krvi prosáklé území.

Na celou oblast od východního pobřeží až k Neapoli v Itálii.

Stane se donem Camorry. Nezpochybnitelným šéfem podsvětí.

Jenže *kdo*?

LUCA

ACHILLES

ENZO

FERNAN

ESSERE IL BENIAMINO

PRVNÍ KAPITOLA

TIERNAN

362 DNÍ DO SEBEZNIČENÍ

Bolest.

To byla jedna z mých oblíbených lahůdek.

Užíval jsem si horký dotek ostrého nože, ledový polibek kovových pout i výbušnou horkost kostí drce-ných pod údery boxerů. Vážně nebylo nic lepšího než se nechat trochu pošramotit, abych si připomněl, že žiju.

Očividně jsem však i já měl svoje limity.

Našel jsem je ve sklepě zločinecké rodiny Ferrante-ových. Přivázaný k dřevěné židli, která páchla sračka-mi, chcankami a zaschlou krví. Tvář jsem měl oteklou a zakrvácenou, jak mě do ní posledních čtyřicet minut mlátili.

Prvních dvacet jsem si docela užíval. Dokonce se mi trochu postavil, když Achilles vytáhl mosazné boxer. Teď už jsem se toho nicméně přesytil. Dokonce i na znalce bolesti, jako jsem byl já, už toho bylo moc.

Problém nespočíval přímo v těch násilnostech – v mém oboru byla smrt vždycky něco, s čím je třeba počítat.

Jen jsem si neuvědomil, že příčina té moje bude nuda.

Byl jsem napůl v pokušení dokončit jejich práci a podříznout si krk sám.

Bylo by to lepší než poslouchat jejich žvanění o mém malém... jak to nazvat? *Uměleckém projektu*.

„No teda.“ Achilles mě praštil pěstí do obličeje a katapultoval mě přes celou místnost. Z nosu mi vyletěla exploze krve. „Už chápu, proč ti Rasputinovi říkají Nesmrtelný. Ty fakt kurva odmítáš zhebnout.“

Z prsou se mi vydralo kovové zachrčení. Pohnul jsem tělem, abych si vlastní vahou nedrtil zápěstí, a vystrčil jazyk, kterým jsem zachytil proud krve stékající po tváři. „Možná vám prostě zabíjení lidí moc nejde.“

Následoval prudký kopanec do žeber. Tentokrát to byl mladší bráška, Enzo Ferrante. Měl jsem pocit, že mi možná natrhl játra. Jako by ten nebohý orgán už tak neměl plné ruce práce. „Drž zobák, než tě stáhnu z kůže, Callaghane,“ varoval mě přívětivým, srdečným hlasem.

Kdy už se dostaneme k něčemu zábavnému? Čas jsou peníze a na rozdíl od Ferranteových jsem si já musel na živobytí každý večer vydělávat.

Enzo mi plivl do otevřené rány na tváři a jeho sliny mě zaštípaly v obnažené tkáni.

Na oplátku jsem mu na botu plivl směs hlenu a krve.

„Kristepane, tyhle louboutinky ručně sprejoval Banksy,“ zavrčel. „To se vůbec nestydíš? Když si pomyslí, že ti posílám každý rok vánoční přání.“

Opravdu to dělal. I když jsem ho nikdy neotevřel.

Ferranteovi ovládali devadesát procent New Yorku. Osobně bych jim nesvěřil ani automatické dveře. Já vládl zbývajícím deseti procentům, ale mnohem smrtelnější pěstí. Byl jsem budoucnost. Oni byli minulost. A věděli to.

Někteří lidé sbírali známky. Jiní mince. Já sbíral lebký svých nepřátel. Bylo to finančně nenáročný hobby, ale byl z něj trochu bordel. Zároveň to vysílalo jasný signál – nejsem někdo, s kým by si měl chtít někdo zahrávat nebo se mnou vůbec mít co do činění.

No a proto se taky mezi námi povalovala lidská lebka. Můj malý víkendový rozmar. Patřila Igoru Rasputinovi, hlavě Bratvy. Tedy očividně bývalé hlavě. To byl ostatně důvod, proč Ferranteové tak vyváděli.

„Pozor na Igorovu lebku,“ podotkl jsem suše. „Mám v plánu ji používat jako stojan na pero.“

„Bude těžké psát dopisy bez rukou, pane Alexandre Hamiltone,“ odvětil Luca.

Přes tvář mi přelétl náznak podráždění. Vzácný záblesk lidskosti. Luca si toho všiml a zatlačil na mě. „Co sis myslel, že se stane, když jsme tě sem zavolali? Zabil jsi na našem území pakhana západního pobřeží.“

„A nemáte zač.“

„Prosím?“

„Kdybyste se o zmíněné teritorium líp starali, nepřišel by sem, nešukal vaše děvky, nezkoušel vaše drogy a nepřebíral vaše vojáky.“

Achilles přešel ke mně. Sevřel mi prsty kolem krku a zvedal mi ohryzek po hrdle. Udusit mě mojí vlastní chrupavkou? Kreativní. Nenáviděl jsem všední věci a to zahrnovalo vraždu, která nemá žádnou jiskru. Achilles Ferrante byl chladnokrevný netvor, ale aspoň nebyl průměrný.

Jeho bratři ho stáhli zpátky, než mi stihl utnout přívod vzduchu, a praštili s ním o zeď. Všichni tři se začali hádat v neapolštině a rty se jim pohybovaly rychlostí blesku.

Vyčkával jsem, až se přestanou dohadovat, a znuděně jsem se rozhlížel kolem.

Co se týče mučiren, tahle byla dostačující. Místnost rámovaly kamenné zdi. Bylo tu šero, chladno a plno středověkých mučících nástrojů – železná panna, skřípec, hruška utrpení. K tomu klasický stojan na nože, motorová pila a zeď plná dělostřeleckých zbraní. Byl to úplný Disney World pro psychopaty. A já si žádnou z atrakcí nemohl vyzkoušet.

Dveře na vrcholu strmého schodiště byly vycpány pěnou pohlcující hluk. Nikdo mě nepřijde zachránit.

Ne že by bylo co zachraňovat.

Byl jsem bez duše.

Bez srdce.

Bez svědomí.

Jen oživlá mrtvola. Kosti, svaly a čirá hrozba. Poháněla mě pomsta, což stačilo na to, abych se vůbec pohyboval.

Luca se konečně přestal hádat, popadl mě za límec a vytáhl zpátky do sedu. Strčil mi do pusy cigaretu a škrtl na jejím konci zapalovačem Zippo.

Takže jsme se přesunuli k části večera, kdy se bude hrát na hodnýho a zlýho poldu. No paráda.

„Zabil jsi hlavu Bratvy,“ poznamenal chraplavým hlasem z cigaret. „Máme s nimi dobré obchody. Drogy, zbraně, praní peněz. Stojíš mě peníze, Callaghane. A já mám peníze *rád*. Víš, co rád nemám?“

„Čistý plíce?“ Zastavil jsem se pohledem na cigaretě v jeho ruce.

„Lidi, co mi stojí v cestě k penězům. Vždycky najdu vynalézavé způsoby, jak se jich zbavit.“

„Pošli mi účet,“ protáhl jsem.

„Nejde jen o finanční stránku.“ Luca odkopl pakhanovu lebku stranou. „New York patří nám. Když si jen tak zabíjíš lidi v našem teritoriu, vypadá to, jako bychom neměli vládu nad vlastním územím.“

„A co na tom není pravda?“ podotkl jsem lhostejně. „Co měl krucinál šéf Bratvy co pohledávat na území Camorry?“

„Rodinná záležitost,“ zavrčel Enzo. „Promoce jeho synovce. Igor mě požádal o svolení, které jsem mu osobně dal. Ted' kvůli tobě vypadám jako idiot.“

K tomu, aby vypadal jako idiot, mě rozhodně nepotřeboval. Výborně to zvládal sám.

„Našel jsem ho, jak vychází z vašeho klubu,“ připomněl jsem mu.

„Byl to velmi dojemný obřad, víš?“ pronesl Enzo vážně. „Vzal tam synovce na jeho první drink. Opravdu milé.“

„Můj spor s Rasputinovými přesahuje území i politiku. Nezastavím se, dokud nezabiju celou rodinu.“ Mluvil jsem s cigaretou v puse. Nekouřil jsem. Tedy ne moc často. Sem tam a většinou trávu. Byl jsem až moc oddaný jiným neřestem – násilí a nenasytnosti – abych si vybíral ještě třetí. „A pokud si troufnou sem strčit nos, rozhodně toho využiju.“

„Tak to doufejme, že váš spor dosáhne až do posmrtného života.“ Achilles mě plácl po zádech, až jsem málem vykašlal plíci. „Protože až si příště budeš vyskakovat na území Camorry, vyudím ti zadek jako kus uzenýho.“

„Vzhledem k tomu, že pokukují po New Yorku už roky, byl bys blázen, abys nezasáhl.“ Mluvit rozumně s Ferranteovými bylo zhruba totéž jako snažit se prošukat ke vzkříšení zdechlinu u cesty, ale cosi mě nutilo to stejně zkusit.

„New York je náš,“ zabručel Luca.

„Vážně?“ podivil jsem se. „Vlastním Bronx a Rusové skupují Manhattan už celé roky. Vy s nimi nemáte obchody, tohle je nepřátelské převzetí.“ Vyplivl

jsem cigaretu. „Ztrácíte prestiž už dobrých deset let. Jakmile ztratíte Upper East Side, impérium padne. Už teď je v rozkladu. Proč si myslíte, že váš otec ještě nevybral nikoho z vás chudáků, aby ho nahradil? Slabost z vás čpí na dálku.“ Podařilo se mi z hlasu vytěsnit zlost. *Jen tak tak.* „Dejte mi svolení Rusy dodělat.“

„Ty chceš, abychom si mysleli, že máš na srdci naše nejlepší zájmy?“ Luca si potáhl z cigarety a vyfoukl kouř stranou. „Po tom všem?“

Znal jsem ty mizery od svých čtrnácti. Zráli jako fajnová mrtvola.

„Zabím je kvůli osobní pomstě.“ Prokřupnul jsem si krk. „Naše zájmy se v tom potkávají, to je celé.“

„Co s nimi vlastně máš?“ Luca opřel botu o Igorovu lebku.

Místo odpovědi mi jen zacukalo v čelisti a věnoval jsem mu prázdný pohled.

„Budeš muset zabít hromadu vojáků, než se dostaneš k Alexovi Rasputinovi.“ Enzo si poklepával na rty.

To byl Igorův syn. Druhý nejvyšší šéf Bratvy. Příští pakhan.

„Nestraš mě tím, co si hodlám neskonale užít.“

„Je to hodně velký sousto.“ Achilles si přejížděl klouby po lícni kosti. „I kdybychom tě nechali tu šílenost rozjet, nemáš dost lidí.“

„Pomocná ruka by se mi hodila.“ Zvedl jsem významně obočí.

„V žádném případě se nehodláme pustit do otevřené války.“ Luca zavrtěl hlavou. „Tohle není náš boj.“

„Fajn. Tak mi ale jděte z cesty.“

Achilles přemítal a v očích mu hrozivě jiskřilo. „Mám s tím tvým návrhem dva problémy.“

Nezaujatě jsem na něj zíral a věděl, že mě čeká další nekonečná přednáška z TED Talk. Zatracení Italové a jejich záliba v kecání.

Achilles nezklamal.

„Zaprvé, když Alex vyplave z Hudson River, odnese me to my,“ začal.

To se dalo snadno napravit. Mohl jsem ho zabít kdekoliv. „A zadruhé?“

Achilles se odlepil od zdi, došel ke mně a sehnul se, takže jsme měli tváře jen kousek od sebe. Byl to vážně hnusnej parchant, ten obličej snad nemohla milovat ani slepá matka. Říkalo se, že má každý centimetr kůže zjizvený, spálený nebo obojí, a všechny části těla od brady dolů pokryté tetováním.

„Ještě jsem tě nepotrestal za to, žes zabil Filippa,“ vyštěkl.

Proboha, zase tohle.

Před deseti měsíci jsem zabil jednoho z vojáků Ferranteových, když jsem unesl ženu, kterou hlídal. Byla to prostě vedlejší ztráta. Nic osobního.

„Už jsem ti řekl, že jsem ho měl za postradatelného pěšáka, žádného rodinného mazlíka.“

„Změnilo by to něco?“

Ani ne. Ale lidi – dokonce i sociopati – si rádi hráli na co by kdyby. Jen tak si prostě představovali, kam je mohl život dovést, kdyby věci byly jinak.

„Mířil bych na srdce, aby jeho obličej nevypadal jako sekaná.“

Camorra zbožňovala pohřby s otevřenou rakví. Zdálo se mi to dost ambiciózní, když člověk uváží obor, kterému se věnují, ale ne že by můj názor někomu zajímal.

„*Che palle*.“ Achilles mě zprudka uhodil svou zbraní, až mi hlava odletěla na stranu. Moje znuďenost

se měnila na netrpělivost. Vážně jsem potřeboval jít zkontrolovat svůj podnik.

„Seš nám trnem v patě už moc dlouho, Callaghane.“ Luca vyjmul zbraň z pouzdra. Natáhl ji.

Na co si to hrál? Kdyby mě chtěl mrtvého, už bych tu nebyl a nemusel poslouchat jejich poučování. Smrt byla luxus, který mi nenabídli. Místo toho jsem musel sledovat, jak se tu pořád dokolečka hroutí.

„Ale ne, chlape. Já zas tvrdím, že jestli se chtějí Irové s Rusy navzájem pobít, měli bychom je nechat,“ navrhl Enzo zvesela. „*Muoia Sansone con tutti i Filistei.*“

„Tak už dost tlachání,“ zavrčel jsem. „Udělejte, co musíte.“

„Enzo. Nůž,“ nařídil Achilles. Enzo přešel k nám a položil svůj nůž Achillovi do dlaně. Ten mě popadl za vlasy a zvedl mi obličej nahoru. Setkali jsme se pohledem.

Achilles mi přiložil ostří na střed krku. Špičkou putoval nahoru k bradě. „Viš, ta kulka, kterou jsi Filipovi prohnal hlavou, mu vyšla ven levým okem. Nikdy jsme ho nenašli.“

Takže to bude oko.

Žádná hrozná ztráta. Z tohohle světa už jsem toho viděl dost a nesnášel z něj všechno a všechny.

„Filippo byl blízký i mně.“ Luca vrazil pěsti do kapes. Čepel Achillova nože mířila nahoru přes mou tvář k levému oku. „Ale slepý mi k ničemu nebudeš. Vyberu si tu laskavost někdy jindy.“

„Tvoje svatořečení už je na cestě,“ utrousil jsem a neopouštěl Achillův pohled.

„Pravé, nebo levé?“ zeptal se Achilles.

„Vyber si.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale udělej to během následujících pěti minut. Mám nelegální kasina, která potřebuju řídit.“

„Tvoje další cesta povede na pohotovost, ty kreténe.“

Kdybych měl smysl pro humor, rozesmál bych se. Nechat si vyndat oko bez anestezie by se neřadilo ani mezi padesát nejhorších věcí, které se mi za mých osmadvacet let na zemi staly.

„Ztratit oko bude mít svoje výhody.“

„Opravdu?“ chytil se Achilles.

„Tak hlavně už nebudu mít plný výhled na tenhle ksicht, co vypadá jak Freddy Krueger.“

Achillovi se rozšířilo chřípí a číšel z něj čirý vztek. „*Occhio per occhio, dente per dente*. Pořádně otevři, šmejde.“

Ani jsem sebou neškubl. Ne, když špička nože zajela do koutku oka a do očního důlku. Ne, když mi oční bulvu táhl z lebky. Ani tehdy, když jsem cítil, jak ji z důlku vyndává. Seděl jsem s uvolněnými svaly a rameny dozadu. Dokonalý obrázek klidu a míru.

Se mnou to totiž bylo takhle.

Nikdy jsem sebou necukl.

Nikdy. Jsem. Kurva. Necukl.

Neříkali mi Nesmrtelný jen tak pro nic za nic. Užíval jsem si, když jsem mohl vzdorovat vlastní smrti.

Oko jsem měl už kompletně vytažené.

Místnost byla mrtvolně tichá až na můj zrychlený dech. Achilles držel mou oční bulvu v prstech a odřízl šest svalů, kterými byla připevněná k mozku, a potom pouzdro zrakového nervu. Ustoupil dozadu.

Z očního důlku se mi na tvář řinula horká, hustá tekutina. S lehkostí jsem ji olízl. Po páteři a pažích se mi šířil třes jako reakce těla na invazivní zásah. Já ten nepříjemný pocit ale vítal a nasával ho do sebe.

Bolest jsem zvládal velmi dobře. Stejně dobře jsem ji i rozdával. Dostanu Achilla v dalším kole. Dotknu

se něčeho, co mu patří, a zničím to tak důkladně, že to ani nepozná.

Měl jsem trpělivost, vůli a čas. Jediné, co jsem postrádal, byla morálka.

„*Krucinál*.“ Enzo tlumeně hvízdal. „Vezmi to jako z půlky plnou sklenku, Callaghane – už nikdy nebudeš mít problém s tím, jak se vystrojít na Halloween.“

„Stejně to byl zbytečně velké hezoun.“ Luca si odplivl na podlahu. „Udělal jsem mu laskavost.“

„Tohle bude tvoje.“ Achilles mi hodil do klína svoje oko, obrátil se a podal nůžENZovi. Pravým okem jsem viděl jen stíny, nejspíš z návalu adrenalinu. Nic, co by pár piv a dobrá kuřba nespravily.

„Skončili jsme?“ zeptal jsem se klidně a bezbarvě.

„Postarej se o to, aby ses těl Rasputinových zbavil mimo město. Žádný papíry k vysledování, Callaghane, a *žádný* zasraný federálové.“ Achilles vzal cestou pryč z tácu sklenku whisky. „Enzo, vypal mu žíly, ať nepokecá krví mámin nový koberec.“

Enzo mi ošetřil oko a zezadu přefízl stahovací pásy na zápěstích.

„Hele, není to nic osobního, jasný, Callaghane?“ Poklepal mi na rameno a mrknul. „Pořád hrajeme příští týden ten poker?“

„Jistě.“ Vrazil jsem ukazováček a prostředníček do Igorovy lebky, jako by to byla bowlingová koule, a zastrčil si ji do podpaží. Z jednoho očního důlku vylezl pavouk a ve snaze utéct mi běžel po paži. „Nic osobního.“

S okem v kapse jsem se ležérně zastavil, abych cestou ven obdivoval jejich mučící nástroje.

DRUHÁ KAPITOLA

LILA

Pod bosými chodidly se mi otřásla země.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak kolem mě prošla potemnělá postava.

Vyděšeně jsem zvedla pohled od skicáku v klíně. Seděla jsem na kamenné fontáně v zahradě a po paměti jsem kreslila pobřeží Amalfi.

Měla jsem na sobě růžovou saténovou noční košili a vlasy v dlouhém volném copu. Byla úplná tma až na jantarové světlo proudící z oken.

Vždycky jsem měla dobrý zrak. Náhrada za to, co dobré nebylo, říkala maminka.

Viděla jsem někoho, jak se plouží od našich vchodových dveří ke kovově šedému Mercedesu-Benz G 63, který blokoval jednu ze tří garáží. Byl to neobyčejně vysoký muž, bledý jako upír a zrovna tak děsivý. Měl tmavý kabát a pohyboval se jako had – klouzal nocí se znepokojivou samozřejmostí někoho, kdo do ní patřil.

Podívej se rychle jinam, než tě uvidí, káral mě v hlavě matčin hlas. Ty s lidmi nemáš navazovat oční kontakt, Lilo!

Ale co na tom bylo špatného?

Stejně byla moc velká tma, než aby si mě všiml.

Vždycky jsem lidi pozorovala potají. Představovalo to pro mě kousek normálnosti, který mi byl ještě dovolen. Svou samotu jsem znala tak intimně, že se stala mou přítelkyní. Kromě maminky a Immy byla mým jediným společníkem.

Dál jsem tam zírala a doufala, že je to Tate Blackthorn. Muž, který mi dal ten nejbáječnější dárek, jaký jsem kdy dostala – tanec. Okamžik, kdy jsem se cítila jako žena.

Ne dítě, ne postižený člověk, ale *žena*.

Stalo se to před rokem na zasnubním večírku mého bratra Lucy a já si tu scénu od té doby přehrávala každou noc. Nejmonumentálnější okamžik z celých mých osmnácti let na téhle planetě byl s úplně cizím člověkem, který mě jen využil jako nástroj, aby jeho žena žárlila.

A ještě smutnější bylo... že bych mu to klidně dovolila znovu. Tak hrozně jsem toužila po lidském kontaktu.

Vpíjela jsem se očima do té siluety – neústupná čelist, vyrýsované lícní kosti, rysy tak hladké a ledové jako zimní námraza.

Mohl by to být Tate? Zatančil by si se mnou zase? Dokázala bych být tak bláhová, že bych ho o to požádala?

Proplétal se stíny tančícími po oblázkovém dvoře. Zastavil se a zvedl hlavu k měsíci. Měsíc mu pohled vracel, jako by sdíleli nějaké tajemství.

Jedno z okenních světél zachytilo barvu jeho rozčuchaných vlasů. Měly rudý odstín. Byly zrzavé jako středověká měď. Vůbec se to nepodobalo lesklým černočerným vlasům Tatea Blackthorna.

Sevřel se mi žaludek.

Nebyl to on.

Tenhle muž vypadal, jako by se vynořil z ohně. Jeho neučesané vlasy byly jako žhavé plameny. A přesto... mi připadal nesnesitelně chladný. Měla jsem dojem, že bych měla omrzliny, kdybych se ho dotkla.

Z ruky mi vyklouzla tužka.

Upadla na oblázkovou zem s cinknutím, které jsem nemohla slyšet.

Muž se prudce zastavil. Celý zkameněl.

Kruci, kruci, kruci.

Slyšel to.

Neměla jsem být venku. Potmě a samotná.

Nohy jsem měla jako vrostlé do kamene. Nedokázala bych utéct, ani kdybych chtěla.

Otočil hlavu mým směrem. Pomalu. Nenuceně. Skoro posměšně.

Setkali jsme se pohledy na zahradě zalité měsíčním svitem. Dvě zvířata – predátor a kořist – stojící na opačných březích řeky.

Tvář plná ostrých stínů se mu zkroutila. O něčem uvažoval.

Vyhodnocoval. Spřádal plány.

V koutcích úst se mu usadil lehce prostopášný úsměv.

Bylo rozhodnuto. Žaludek mi sevřela chladná ruka.

Vyrazil mým směrem. Sunula jsem se dozadu po kraji fontány, až jsem na zadní části stehen ucítila vodu. Byla ledově studená. Nemělo smysl utíkat. Honil by mě, dostihl a pak potrestal.

To jsem věděla, přestože jsem ho neznala.

Když se přiblížil, uviděla jsem, že mu chybí oko. Celou levou část obličeje měl sytě rudou. Nos měl zlomený a v podpaží nesl lidskou lebku.

A přesto... byl krásný. Pod vší tou krví z očního důlku a pohmožděninami.

Krásný jako kruté umění.

Celý jeho postoj byl hrubý, dokonce i bez té krve. Jako kdyby jeho existence byla útokem na tu moji. A přesto jsem nedokázala odvrátit zrak.

Mé srdce mi připadalo jako cosi cizího, co jsem omylem spolkla. Chtěla jsem ho vyzvracet ven z těla. Nikdy v životě jsem nebyla tak vyděšená.

Pohyboval ústy a já k nim sjela očima.

„To se podívejme. Copak to tu máme?“ Zkoumavě si mě jedním okem prohlížel a číselo z něj zlověstné pobavení. „Není to snad nevinná malá princeznička Ferranteových?“

Sice jsem jen odezírala z jeho rtů a nemohla ho slyšet, přesto jako by se mi jeho hlas otřel o pokožku, popadl mě za krk a přinutil mě zvednout pohled k jeho očím.

Zvedl volnou ruku a přejel mi jejím hřbetem po tváři. V očích mi zablesklo a v hrdle se mi zadrhl výkřik. Tvář mi potřísnil krví, která byla ještě teplá.

„Co s tebou mám udělat? Ošukat tě, unést nebo prostě jen zabít?“ dumal nahlas.

Měla jsem veškeré důvody se domnívat, že by všechno z toho udělal.

Mí bratři nebyli milí lidé a jeho schůzka s nimi, soudě podle jeho obličeje, očividně nevyšla podle plánu. Tohle byla pomsta. A já byla jeho odplata.

Stoupal rukou po mé tváři a konečky prstů mi zajel k uchu. Zastavil se. Napadlo mě, že mi ho utrhne. Místo toho uchopil stuhu, která mi držela světlé vlasy v copu, a pomalu za ni zatahal, zatímco ji fascinovaně žmolal v prstech. Vlasy se mi rozpustily na zádech.

Olízl si koutek rtů a jeho pronikavý pohled rozbouřil najednou všechny moje ochranné zdi.

Přinutila jsem se k němu zvednout oči. Celá jsem se třásla strachem, ale nekřičela jsem, nepokoušela se utéct ani udělat něco hloupého.

Žila jsem s psychopaty. Věděla jsem, že nejjistější cesta, jak se stát kořistí, je chovat se jako kořist.

„Ty jsi ta prostoduchá.“ Prohlížel si mě přimhouřeným, chladným okem.

Neodpověděla jsem, ale jeho slova mě bodla.

Tohle lidé říkali za mémi zády.

I přímo mně do tváře.

Že jsem prostoduchá. Hloupá. Postradatelná. Trest Ferranteových za jejich těžké hříchy. Dokonce i otec mi říkal, že jsem jeho malé hezké břemeno.

Vello Ferrante dal jasně najevo, že dcera pro něj má jediný smysl, a to, aby ji provdal za někoho, o jehož spojení usiluje. Takže celý můj život byl pečlivě konstruován tak, aby si myslel, že se nemůžu vdát.

Jedinou cestou, jak se vyhnout manželství s gangsterem, bylo nebýt pro manželství vhodná. Konkrétně – předstírat, že mám vývojovou vadu.

Matka s tím plánem přišla, když jsem byla malá a já se podvolila, protože jsem věřila, že ví, co dělá. Hezká, šmrncovní žena byla vlhkým snem každého mafiána – ale osoba s určitými výzvami, která potřebuje asistenci a péči, nebyla někým, o kom by muži v téhle branži kdy uvažovali.

S morálkou to nemělo nic společného, spíš s tím, že to byli prostě odporní parchanti.

Pustil mi vlasy a chytil mě drsně pod krkem. Stále mě pozoroval.

Pomalu mi sklonil hlavu do tryskající fontány. Hodlal mě utopit. Jakmile jsem to pochopila, rozbušilo se mi srdce. Bojovala jsem s nutkáním ho chytit prsty za ruku a pokusit se mu ji odtáhnout od hrdla. Nemělo to smysl.

Místo toho jsem zavřela oči, zatímco mi do fontány klesaly vlasy. Pak mi ledová voda obestoupila celou hlavu.

Miluju tě, maminko.

Miluju tě, Luco, Enzo a Achille.

Miluju tě, Immo.

Miluju i tebe, tatínku, navzdory všemu.

Budu na vás dohlížet z nebe.

Najednou mě vytáhl zpátky nad hladinu. Otevřela jsem oči.

Pomyslela bych si, že mu něco obměkčilo srdce, ale věděla jsem, že žádný takový orgán ani nemá. Vytáhl z vlněného kabátu kapesní nůž, otevřel ho a přitiskl mi ho do rohu oka. Jasně. Přesně, jak jsem se obávala. Prostě ho napadlo, že by mohl nadělat větší svinčák tím, že mě rozřeže.

Držela jsem záda rovně a bradu vysoko, přičemž jsem se hlídala, abych ztěžka nepolkla.

Jestli musím zemřít, zemřu jako Ferranteová.

Nebyli jsme dobří lidé, ale byli jsme bojovníci.

A bojovníci se jen tak nezaleknou.

Zírala jsem na něj se zuřivým vzdorem. Tma kolem nás zatajila dech.

Nůž se dotýkal mojí kůže a připomínal mi, co je v sázce. Byl tupý. Věděla jsem, že vybere tupý nůž. To sadisté často dělají.

Začal nožem putovat po okraji mého levého oka. Zalykala jsem se slinami, které se mi hromadily v hrdle. Stejně jsem ale držela rty semknuté k sobě.

Naklonil mi čepelí bradu, aby mě přinutil podívat se víc zblízka na svou groteskní tvář. „Krása je tak křehká věc, Raffaello. Mohl bych poskvrnit tu tvou jedním říznutím.“

Cizinec zvedl ruku s nožem, napřáhl se a švihl mi s ním k obličejí. Zavřela jsem oči a zatajila dech, zatímco se mi napjaly svaly a čekala jsem explozi bolesti.

Ta však nepřišla.

S rozbušeným srdcem jsem celá roztřesená otevřela oči. Byla jsem úplně zpocená.

V jeho mrtvém pohledu se mu mihl záblesk pobavení.

Věcně nůž zastrčil zpátky do kabátu. Zahrával si s mým životem, motal mi hlavu a hltal každý kousek mého strachu, zatímco on sám ani nehnul brvou.

Civěla jsem na něj s pusou dokořán a čekala, co udělá dál.

Vytáhl něco z kapsy, rozevřel mi prsty, vložil to tam a přinutil mě pěst zavřít. Bylo to malé, kluzké a kulaté. Nějaký slimák?

Rozevřela jsem prsty a sklopila pohled. Srdce mi málem vystřelilo ven z hrudníku.

Oko.

Lidské oko.

Jeho oko.

Chtěla jsem ho upustit, ale věděla jsem, že muži nemám vzdorovat.

Naklonil se, až jsme se téměř dotýkali nosem. Byl cítit krví, střelným prachem a temnými, strašidelnými lesy. Byl to podivně příjemný, zlovolný pach, který mi pronikl do těla a dotkl se ve mně koutu, o němž jsem ani netušila, že existuje.

„Pověz svým bratrům, že příště, až se mnou vyběhnou, vstoupí na mé území nebo jakkoliv naruší moje podnikání, najdu si tě, ošukám každou díru tvého těla, podříznu ti krk a pak tě pohodím na jejich prahu, abys tam vykrvácela. Rozumíš?“

Nehodlala jsem nic takového udělat.

Tak především mí bratři neměli vědět, že jejich jazyku rozumím, natož že mluvím. Navíc jsem nebyla žádný jeho pitomý poslíček.

Vzdorovitě jsem se na něj dívala a nic neříkala. Měla jsem pocit, že ví, že mu rozumím.

„Dobře.“ Narovnal se a pustil mi krk. „A teď utíkej, *Gealach*. Protože když něco chytím... Zabiju to.“

Postavila jsem se na nohy a utíkala bosky dovnitř, než si to stihne rozmyslet. Plátno a tužky jsem nechala venku. Panicky jsem lapala po dechu, až mě pálilo v plicích.

Na půli cesty k předním dveřím jsem si uvědomila, že mi přetrhl úzká ramínka na košilce a mám odhalená prsa. Každý centimetr trupu jsem měla zamazaný od jeho krve.

Cítila jsem na pokožce dotek jeho rukou. Teplý, mozolnatý a živoucí.

Týdny nato jsem se sama sebe ptala, jestli nebyl jen výplodem mé fantazie.

Noční můra. Znamení.

Ale ne, musel být skutečný.

To jsem věděla jistě.

Nechala jsem si totiž jeho oko.

TŘETÍ KAPITOLA

LILA

O DVA TÝDNY POZDĚJI

„*Madonna Santa*, Chiaro, tvoje dcera je taková krásavice. Taková škoda, že se nikdy nevzdá!“ Tammy, přítelkyně mé matky, se na mě zadívala a mlaskla jazykem.

Měla jsem na sobě růžové šifónové šaty s odhalenými rameny a těsným korzetem. Dlouhé plavé vlasy mi ve vlnách splývaly až k pasu a byly ověncené tiárou ze sněhobílých růží. Byly to opravdové růže zapletené jedna do druhé. Drobné trny se mi zarývaly do kůže na hlavě, ale maminka vždycky říkala, že pro krásu se musí trpět.

To ona vybrala tu čelenku i šaty.

Diktovala můj šatník. Moje aktivity. Mou budoucnost.

V bílých saténových rukavičkách a na vysokých podpatcích jsem si připadala trochu směšně. Jako bych si hrála na čajový dýchánek se svými panenkami, což jsem občas veřejně skutečně dělala, aby lidé uvěřili, že jsem mentálně zaostalá. *Nenáviděla* jsem to a vždycky jsem si pomyslela, že už to přeháníme.

Ale matka říkala – v našem světě se nedá být příliš krásný nebo příliš opatrný.

Kromě toho, každý den se vám nežení nejstarší bratr. A ještě k tomu s princeznou z chicagského Outfitu.

Sofiina rodina byla v Chicagu proslulá. Bandiniové byli tak vlivní, že sňatek nepřitáhl pozornost nikoho menšího než prezidenta Spojených států Wolfa Keatona a první dámy Francescy Rossi-Keatonové.

Luca a Sofia stáli v protějším rohu místnosti a dávali si pozor, aby se jeden druhého nedotýkali a nedívali se na sebe, zatímco zdvořile konverzovali s hosty. Můj bratr byl zdrženlivý a kontrolovaný. Teď byl ovšem navíc děsivě strnulý a studený jako psí čumák. Vypadal, jako by se účastnil vlastního pohřbu, a ne svatby.

Zdálo se, že Sofie jeho zoufalství sdílí. Utrpení brázdilo její krásnou, opálenou tvář jako rudé šrámy od pásku.

„Ano, ale v našem světě se manželství přeceňuje,“ odvětila maminka. „Uklidňuje mě, že Raffaella nebude předmětem sňatku s krutým mužem, který by ji podváděl a na celé dny mizel. Dala jsem Vellovi tři chlapce a on z nich udělal nelítostné vraždící stroje. Lila je moje odměna za naplnění mé strany dohody. Je na mně, abych ji ochránila a hlídala.“

Tammy a zbytek žen v kruhu přikyvovaly.

„Když už mluvíme o příšerných manželích...“ Další mámina kamarádka Mina se lstivě usmála. „Viděla jsem teď v obchodě Tonyho Alyssu. Měla monokl. Tvrdila, že za to můžou nepovedené výplně pod očima. A před třemi měsíci měla ruku v sádře. To si myslí, že jsme všichni tak hloupí? Vždyť je jí sotva dvacet sedm. A už má tři děti.“ Mina si odfrkla. „Vždycky jsem mému Pietrovi říkala, aby se od toho chlapa držel dál. Tenhle Tony má pořádně horkou hlavu.“

„A co Maggio?“ ozvala se Tammy. „Ten svou ženu podvádí neustále. Má tři nemanželské děti, na které platí výživné a pořád se s matkami pravidelně schází. Jedna z nich pro něj pracuje. *Baldracca*.“

„Všichni jsou stejně příšerní.“ Maminka znechuceně zkroutila rty. „Podvádějí, bijí své ženy a přinášejí na náš práh jen samé potíže. Muži jsou strašná stvoření. Svět by byl lepší místo, kdyby mu vládly ženy.“

„A přijít každý týden o gelovou manikúru a kadeřníka?“ Tammy se ušklíbla a zbytek dam se zahihňalo. „Ne, děkuju. Ať si tvrdě pracují, zatímco my se hýčkáme. Zasloužíme si to.“

„Všechno není tak hrozné.“ Mina mávla pěstěnou rukou k tanečnímu sálu v našem sídle.

Bylo to tam oslnivé. Zlatě zdobené sloupy, mramorové oblouky a fresky na stropě tak vysokém, že na něm byly středověké malby sotva vidět. Místnost zářila zlatavým světlem svíček a lustrů a maskovala tak všechny ty odporné lidi uvnitř.

Natahovala jsem krk přes záplavu vyfoukaných účesů a hledala Tatea Blackthorna.

„Odlétáte na léto do Ischie?“ zeptala se Rita matky a já koutkem oka sledovala pohyb jejích rtů. Všechny usrkávaly šampaňské, zatímco já držela růžovou limonádu.

Všechno na mně bylo růžové. Můj šatník. Můj pokoj. Ruměnc ve tvářích.

„Samozřejmě.“ Maminčina tvář se při zmínce našeho letního domu okamžitě uvolnila. „Užíváme si s Lilou slunce, jídlo a kulturu. Ischia je náš domov.“

Maminka a já jsme trávil na italském ostrově dva měsíce v roce, abychom se dostaly pryč od mužů naší rodiny. Byla jsem tam ráda. Mohla jsem tam žít svobodněji. Četla jsem na veřejnosti, sportovala a dělala

na pláži hvězdy. Měla jsem učitele latiny a matematiky. Matka mě brala do kina, kde jsme sledovaly staré italské filmy, a já si nikdy nemusela hrát s panenkami ani nacvičovat prázdný výraz.

Doma jsem tyhle schopnosti i svou inteligenci musela schovávat.

„Měly byste se přidat,“ vyzvala máma ty tři ženy, ale já věděla, že to nemyslí vážně. Své kamarádky nenáviděla. Nenáviděla všechny a všechno, co bylo spojené s Camorrou.

„To je báječný nápad,“ zavrkala Rita. „Promluvím s Antoniem, jestli máme nějaké plány.“

Dumala jsem, proč to dělají. Proč spřádají plány, které nikdy nehodlají realizovat. A proč předstírají nadšení nad věcmi, na kterých jim nezáleží.

Srdce mi poskočilo, když jsem konečně objevila předmět svého zájmu.

Tatum Blackthorn.

Viděla jsem ho stát na druhé straně místnosti vedle Lucy, Sofie, Enza a Achilla. Napůl muž, napůl bůh. Nadčasová socha, která se tyčila nad obyčejnými smrtelníky. Na paži mu visela jeho nádherná žena Gia. Měla na sobě červené saténové šaty, na kterých bylo zřetelně vidět, že je těhotná. Přemýšlela jsem, jaké to asi musí být, když je člověk milován jako ona. Jaké to je být přijímán, kdy někdo zbožňuje všechny vaše nedostatky, vaše vítězství i každý váš dech.

Máma a její kamarádky se hádaly v pozadí, ale nelsledovala jsem, co říkají. Soustředila jsem se na pár Blackthornových.

Lilo, tohle je nevhodné. Nemůžeš zírat na něčího manžela, káral mě v hlavě matčin hlas. Věděla jsem, že má pravdu, přestože jsem o Blackthorna nejevila žádný romantický zájem. Chtěla jsem jen další tanec.

Sledovala jsem Tateovy rty, když hovořil.

„Jestli se na ni jen podíváš, vydloubnu ti i to druhé. A na rozdíl od Ferranteových ti já krvácení zastavovat nebudu.“

Zarazilo mě ostré dloubnutí do žeber – maminka mi tak dávala najevo, abych necivěla – a já rychle stočila pohled k osobě, s níž Tate mluvil.

Byl to vysoký muž v elegantním obleku, stejně jako mělo osmdesát procent lidí v sále. Ovšem jakmile jsem ho poznala, zvednul se mi žaludek.

Měděné vlasy. Černá páska přes oko.

Nenucený, opovržlivý postoj lovce, který tiše sleduje místnost a hledá další terč.

Ta jeho mlčenlivá lhostejnost ke všemu kolem.

Byl to muž, který mě málem utopil a pak mi dal svoje oko.

Odtrhla jsem od něj zrak, než si mě mohl všimnout.

Vedle něj stál další muž, který byl nepochybně jeho bratr, možná dokonce dvojče.

„Ó, začala hrát hudba.“ Rita nadšeně tleskla. „Pojďme k novomanželům na jejich první tanec.“

Táhla jsem se k lidskému kruhu, který se vytvořil kolem Lucy a Sofie. Pár zaujal své místo téměř roboticky, Luca se ujal vedení a pohybovali se – jak jsem předpokládala – v rytmu valčíku. V obličeji měli chmurný výraz a oči apatické.

Otec se vměstnal mezi mě a maminku a s mazaným úšklebkem nás vzal obě kolem ramen. Byl vyhublý a nažloutlý, ale pro změnu zase jednou spokojený.

„Vidíš, kdo je tu, Lilo?“ Obrátil se ke mně. „Sám prezident Spojených států. A taky s sebou vzal manželku. Tohle manželství nás posouvá do úplně jiné ligy. Ferranteové budou noví Kennedyové. Pamatuj na moje slova.“

Zamžikala jsem na něj a předstírala, že nechápu, co mi říká.

„Hmm, *che Dio ti benedica*. Ta hlavinka ti vážně jen drží uši od sebe.“ Poplácal mě po hlavě a kysele se uchechtl. „Bůh k tobě byl opravdu krutý, *cara mia*. Dal ti tolik krásy, ale žádný způsob, jak s ní naložit.“

Ignorovala jsem nutkání mu bodnout do hlavy něco ostrého a obrátila pozornost k Lucovi a Sofii. Valčík skončil, a když začal další, na taneční parket se nahnulo víc párů. Všichni se spárovali jako magnety, které se přitahují v dokonalé harmonii. Páry se točily a vznášely. Smály se, objímaly a vířily kolem. Sledovala jsem, jak Tate Blackthorn pevně objímá svou ženu, šeptá jí do ucha a nevěnuje žádnou pozornost tempu, k němuž byli připoutáni všichni ostatní v místnosti.

Enzo sklonil slavnou modelku až k zemi a měl rty jen kousek od jejích.

Achilles se opíral ramenem o zeď a s rukama v kapsách přejížděl mrtvolným pohledem místnost. Netančil a já si říkala, jestli to byla jeho volba, anebo to bylo proto, že žádná žena nebyla dost statečná, aby se ho dotkla.

„Rogere, prosím.“ Matka poklepala číšníkovi na rameno. Muž středního věku v uniformě se otočil a držel stříbrný tác plný sklenek se šampaňským. „Přineste Lile další růžovou limonádu,“ požádala ho matka. „S dvěma kostkami ledu. V plastovém kelímku.“

Pro mě žádné ostré předměty. Matka tvrdila, že moje těžké mentální postižení odpovídá úrovni šestiletého dítěte.

Ze středu místnosti se k nám blížil pohledný, světlavlasý muž. Okamžitě jsem ho poznala. Angelovi Bandinimu bylo něco přes třicet, měl dokonalé oblečení

i způsoby a v rodinném podnikání vynikal. Byl to Sofiin starší bratr.

Políbil matku s otcem na tvář a poté se ke mně obrátil s úsměvem plným naděje.

Srdce se mi v hrudníku zachvělo, jako kdyby motýl testoval nová křídla. Přiměla jsem se neusmát se na něj.

„Smím nejmladší z Ferranteových požádat o taneček?“ Sledovala jsem, jak se mu pohybují rty. Napřáhl ke mně ruku.

Prsty se mi v očekávání zachvěly.

„Moje dcera netancuje,“ prohlásila maminka.

Angelo se dobromyslně usmál. „Jistě, ale pro jednu? Se svým novým švagrem. Budu dokonalý džentlmen.“

Matka vykročila dopředu a postavila se mezi nás. Neviděla jsem, co říká, ale Angelova rozzářená tvář se zachmuřila. Prudké pohyby jejích paží mi napověděly, že křičí. Z tváře se mi vytratila barva.

Maminka mě odjakživa přehnaně ochraňovala. Většinu času jsem jí za to byla vděčná, ale tentokrát... Tentokrát se mi v prsou formovalo cosi zhrzeného a temného.

„Tak na to bych nespolehal, lady Chiaro,“ pohyboval Angelo hladce rty, když ustoupil. Ve výrazu se mu objevila krutost. „Mohl bych na prstech jedné ruky spočítat věci, které jsem chtěl a nedostal, a taky to tak hodlám zachovat.“ Sjel pohledem k prezidentovi Keatonovi přes sál a na ženu, kterou majetnický svíral při valčíku. Svou manželku Francescu.

„Odpusťte mé ženě.“ Otec naklonil hlavu posetou jaterními skvrnami. „Je z příprav na svatbu celá vyčerpaná a rozrušená. Nechtěla vás nijak urazit, Bandini. Ale moje dcera...“ Otec mě štípl do tváře a políbil si prsty. „Víte, je prostoduchá.“

Pitomec. Maminka ho žádala, aby to hanlivé slovo přestal používat, ale nikdy neposlechl.

„Nic ve zlém, done Vello.“ Angelo roztáhl rty do neupřímného úsměvu, který mu otec vrátil. Potom chytil maminku za loket, a přestože se zdráhala, táhl ji na taneční parket, aby si zachránil tvář. Angelo odkráčel, ale předtím po mně vrhl ještě jeden posměšný pohled.

Stála jsem tam sama obklopena páry.

Žárlivost mi svírala hrdlo. Obvykle mi nevadilo, když zůstanu sama – vlastně jsem tomu i dávala přednost – ale právě teď jsem to nesnášela.

Obrátila jsem se prudce k odchodu a prodírala se mezi lidmi z cateringu a číšníky. Kolem hlavního vchodu se to hemžilo vojáky a ochrankou, tak jsem proklouzla dveřmi vinného sklepa.

Okamžitě mě obklopila tma.

Crimson Key byl ostrov schovaný mezi Floridou a Bahamami. Nezávislá jurisdikce, která patřila mé rodině. *Đáblovu hřiště*, jak tomu boháči říkali.

Tvořilo ho naše sídlo, několik velkolepých hotelů, golfová hřiště a kasina. Důvěryhodní rodinní přátelé tu měli zimní rezidence, ale skrz naskrz to byla půda Ferranteových.

Z tropické vlhkosti jsem měla kůži celou lepkavou. A pocit, že se dusím – tím horkem, šaty a že mě ze všeho nejvíc dusí moje rodina.

Ohlédla jsem se přes rameno ke klenutým oknům plesového sálu. Obvykle když začala hrát hudba, odebrala jsem se do přilehlé prázdné místnosti, kde jsem si lehla na podlahu a zavřela oči. Basy mi vibrovaly páteří a kopírovaly tak rytmus hudby. To bylo nejbliž, jak se dostat k tomu, abych ji slyšela. Právě teď jsem však nechtěla klidně ležet.

Strhla jsem si boty na podpatku a bosá jsem se rozeběhla kolem bazénu s římským balustrádovým zábradlím a hustě vysázenými cypřiši rámuujícími panství a dál dolů k hustému lesu, který ohraničoval zadní část pozemku. Podrážděně jsem kopla do hlíny. Míjela jsem pickleballové hřiště, bazénový domek a stále víc se vzdalovala od svatebního veselí. Na konci rozlehlého porostu tropických stromů se táhl pás perlově bílého písku, kde začínal Atlantský oceán. Bylo to moje soukromé místo. Na ostrově jsem tam tajně chodila, když mi nikdo nevěnoval pozornost.

Bylo mi jedno, že si zašpiním šaty hlínou a blátem. Nezajímalo mě, že otec bude zuřit. A maminka bude mít strach. Chtěla jsem si olízat rány o samotě.

O deset minut později jsem se dostala na konec lesa. Padla jsem na zem a chladná zrnka písku se mi zaryla do kolen, zatímco jsem zírala na temnělý oceán. Kousala jsem se do spodního rtu, nabrala si hrst hladkých kamínků a začala je házet do moře.

Nikdy neuslyším zvuk vln narážejících o břeh.

Oblázek hopsal po hladině.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy si nezatančím valčík při hudbě živé kapely.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy si nezaspívám společně s melodií důvěrně známé písničky.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy nepolíbím na teplé a jemné rty cizího muže, neucítím pod dlaní jeho tep ani nebudu šeptat tajemství do ucha milence.

Poslední kámen se ponořil pod hladinu, aniž by poskočil.

Z hrdla se mi vydral rozzuřený výkřik. Byla jsem zlomená a zoufalá, a stejně jsem to ani neslyšela.

Za zády jsem měla zámek, tanec, světla a život.

Plány, naděje a sny.

Byli tam lidé, kteří mohli sami určovat svůj osud.

Náhle mi zezadu něčí ruka zakryla ústa. Zalapala jsem po dechu a zděšeně vytřeštila oči do šera. Kolem hrdla jsem měla omotanou paži, kterou mě ten někdo vlekl dozadu. Bylo to tak nečekané, že mi chvilku trvalo, než jsem zaryla prsty do písku, začala se cukat a bojovat s útočníkem.

Někdo mě sem sledoval.

A ten člověk věděl, že jsme dost daleko, aby nás nikdo neviděl ani neslyšel.

Zaplavila mě panika a nastartovala moje instinkty na plné obrátky. Ať mě držel kdokoliv, byl to muž. Silný a plný zuřivosti.

Zakousla jsem se do ruky přitisknuté ke své puse, zatínala jsem do ní zuby, dokud jsem v ústech neucítila kovovou pachůť krve. Útočník sebou trhnul, klopýtl do písku a vzal mě s sebou. Narazila jsem na jeho trup a on mi předloktím dál tvrdě mačkal krk. Uši mi naplnil tlak. Bojovala jsem, kopala a drápala, vrhala se na něj a řvala jako divoká bestie. Mlátil mě pěstmi do tváře a do krku, až mi zvonilo v uších. Nehty jsem mu prorazila kůži a zaryla je tak hluboko, až jsem si je zlomila. K zadku se mi přitisklo něco dlouhého a silného. Slibovalo to bolest a trest. Krev mi z toho ztuhla v žilách.

Ne. To tedy ne. Tohle nedopustím.

Svíjela jsem se jako plaz a prudce se zkroutila. Po-dařilo se mi kousnout ho do paže a zarýt mu zuby tak hluboko, že krvácel a já se osvobodila.

Vzduch. Konečně jsem ho mohla přivítat v plicích. Lačně jsem se nadechla.

Ohlédnout se byl luxus, který mi časová tíseň nedovolovala. Místo toho jsem se na loktech plazila